

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadragesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 1. Petri fortunata, & desperata conscientia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

C A P V T V.

EXEMPLO PETRI CUIUSDAM DO-
CETVR, QVANTA SIT DIVINÆ CLEMEN-
TIÆ BONITAS, ET MISERICORDIA, AD IGNOSCEN-
DVM ETIAM DESPERATISSIMIS; QVA IPSA BONITATE
PECCATORES AD POENITENTIAM AL-
LICIVNTVR.

I.
Abrahami
Bzou. Anno
Christi 1220.
n. 13. Ferd.
Hist histor.
Dominic. 1 p.
cap. 43.
PETRI FOR-
TVNA, ET DE-
SPERATA CON-
SCIENTIA.

IRCA annum Redemptoris 1220. vt tam in historia Ec-
clesiastica, quàm PP. Dominicanorum memoratur, cum
aliquando, Cæsaraugustæ, apud Aragoes, D. Domini-
cus conciones habere cœpisset, easque admodum frequentes &
celebres, excitatis omnium studijs, magni æque fructus atque
applausus extiterunt, magnæque peccatorum conuersiones. Inter
quas etiam fuit Petri cuiusdam principis viri. Nobilissima is erat
prosapia oriundus. Genus etiam fortuna comitabatur, quæ ei,
ex copia diuitiarum, etiam potentiam adiecit. Fortuna autem nõ
perinde virtutes secum affert, atque opes. Sæpe dum copiam auri
suppeditat, subministrat pariter materiam flagitiorum: & quod
potentior impietas, eò fauit magis. Quamobrem & Petri for-
tunas magnas magna vitia dedecorauerunt. Itaque nihil illo in
tota vbe notius; nemo infamiam magis laborabat; digitis puero-
rum notabatur, id quod euenire necesse est, vbi in generosis co-
piosisque hominibus probitas vitæ requiritur, vnde & genus, &
diuitiæ claram lucem mutuatur. Ad hunc ergo fama de D.
Dominici virtute ac dicendi potestate vbi peruenit, non potuit
non præclara eius facinora, ex ore narrantium accepta admi-
rari. Pupugit itaque eum curiositas: sed conscientia retraxit.
Ita enim secum tacitus disputauit. Diuinus vir diuina tractat:
quid ad me diuina, qui totus rebus caducis sum immersus? Ita di-
uitijs, delicijs, agglutinatus sum, vt nihil me possit, nisi mors
separare. Et hoc ipsum tristi animo futurum audio. Cælum
dudum mihi clausi; & quia æterna gaudia sperare non possum,
saltem præsentibus gaudijs fruam. Frustra igitur Dominicum ad-
ibo concionantem. Sed aduunt illum & alij peccatores? Illi ni-
mirum adhuc sperant; ego spem abieci salutis; illi tanti non sunt
pecca-

peccatores, ego tam multis, in tam grauibus peccatis indurui, maior est iniquitas mea, quam ut veniam merear. Alij per Dei clementiam viam ad cælum inueniunt, ego diuina misericordia ianuam aditumq; mihi praclusi. Indurui vt argilla; vt saxum molliri non possum. Frustra ergo adeo medicum, de vica desperatus. Quamquam quid refert? multi adeunt non pietatis, sed curiositatis causa conciones. Sim & ego de numero eorum. Esto, nihil discam, saltem ero spectator otiosus, & testis oculatus eorum, quae de hoc concionatore à tam multis predicantur. Ita statuit.

Verbum Dei non est temporis fallendi causa audiendum, sed vt inde in fide instruamur, atque ad rerum diuinarum cognitionem amoremq; inflammemur: peruersaq; agunt, qui ob curiositatem, vt eloquentiam, vt idiomatis proprietatem, vt noua & animum auresq; perculcentia audiant, templa ac conciones frequentant. Et tamen tanta eius est vis, vt non rarò etiam his profit. *Verbum est enim sermo Dei, & efficax, & penetrabilior omni gladio ancipiti: & pertingens usq; ad diuisionem anima ac spiritus, compagum quoq; ac medullarum, & discretor cogitationum, & intentionum cordis.* Quod etiam expertus est obturatissimus iste Petrus. Nam die quodã, sola nouitate pellectus, cum magno partim clientum, partim famulorum comitatu, in illud ipsum templum ingressus est, in quo D. Dominicus ad populũ verba faciebat. Nondum tamen tunc concionem inchoauerat, sed à longè cõspexerat dynastam, non sine strepitu in templum intrantem, quem nonnullæ historiæ memorant, ipsius S. Dominici cognatum fuisse. Quam verè Christus dixit: *Nolite iudicare secundum faciem, sed iustum iudicium iudicate?* S. P. Nostrium Ignatium, quidam viderat paupere tunica incedentem, & iuuenili petulantia dixit: *Dispeream, nisi isthic homo dignus est ignibus;* sed mox ipse, diuina Nemese iudicij temeritatem puniente, subito exorto igne in aërem subuectus est. At hunc Petrum, purpuratum, torquatum, cum tanto famulorum, clientumq; comitatu in templum subeuntem, attoniti suspexere omnes, surgentesq; ei reuerentiam exhibuerunt, in eo fulgorem auri ostrique & crispatae capitis caesariem admirantes, eumq; de potentia ac opulentia venerantes. Longè tamen alium eum, nempe qualis in animo & coram Deo erat, intuitus

II.
QUALIS S.
DOMINICVS
APPARVERIT
PETRVS EX
CURIOSITATE
ADIENS CONCIONEM?
Hebr. 4. 14

Ioan. 7. 24